

PETONS

Més que no pas la primavera, l'estiu és l'època de l'any ideal per manifestar la part més física del goig d'estimar-se. I són els petons –amb permís de les abraçades– el símbol més flagrant d'aquesta manifestació. A qui no li agraden, els petons? Els petons són una alegria per al cos i un aliment per a l'ànima. Tothom vol fer-ne i que n'hi facin. De vegades, els necessitem!

Hi ha petons freds i petons càlids. N'hi ha de desmenjats i n'hi ha d'apassionats. Hi ha petons innocents i petons voluptuosos, petons de compromís i petons compromesos, carnals i angelicals, fugaços i persistents, al front, a la galta, a les mans, a la boca, a l'espatlla... Qualsevol part del cos és bona per a ser besada. N'hi ha que busquen el plaer i d'altres l'aprovació. Hi ha tantes classes de petons com ocasions per fer-ne i que ens en facin.

Estalviar els petons és de covards. És un acte d'avarícia injustificada. Els poetes que han cantat el goig de l'amor ho saben molt bé. "Encara un altre bes, un altre, un altre..." deia Joan Salvat-Papasseit, en aquell poema que començava amb un vers que és potser la millor descripció d'un petó apassionat: "Sota el meu llavi el seu, com el foc a la brasa".

Els llavis dels enamorats s'uneixen en un acte de comunicació que va molt més enllà de les paraules. Tanquen els ulls per concentrar-se en el plaer de l'ex-

periència tàctil. El que s'hagin dit potser ho oblidaran al cap de cinc minuts, però és possible que el petó s'installi en el record per sempre més. Els cors s'accelereren i els cossos s'acosten fins que les distàncies desapareixen. El temps s'atura. El món es difumina. És un esclat de sensacions, un festival per als sentits. La saliva es transvasa d'una boca a l'altra i els narius s'eixamplen per absorbir la fragància de l'altre. Les llengües i les dents entren en el joc. Les mans, també. Es diria que amb els llavis s'han unit els pensaments, i potser és cert, però no sempre...

Després del petó inicial, la urgència desfermarà el desig i en vindrà un altre, encara més intens; o potser, si és un petó de comiat, els qui se'l facin intentaran conservar el gust en un racó agredolç de la memòria; o qui sap si no n'hi haurà mai més cap altre perquè no era un petó autèntic.

De vegades el petó no arriba a produir-se i els enamorats, potser per tímidesa, potser per la mala influència d'algun envejós o qui sap si perquè s'han deixat endur pels prejudicis o perquè un es pensa que l'altre no el voldrà... no arriben a besar-se.

Aleshores, el petó inexistent, que hauria omplert les seves ànimes, es perd en el desig de fer-lo i el que hauria pogut ser l'inici d'una nova etapa de dues vides acaba en un trist episodi imaginat per un articulista vagarós.

De reüll
per Llorenç Capdevila

